

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XV, NR.5(181)/2012

BULETIN DE INFORMAȚII

MAI 2012

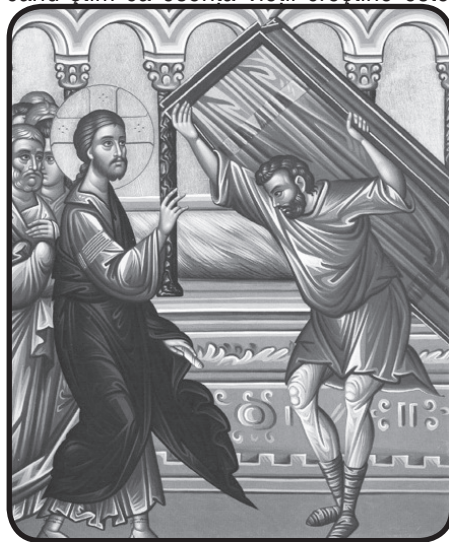
**Iubiți credincioși și credincioase,
iubiți telespectatori,**

Hristos a înviat !

Îngăduiți-mi ca în cuvântul pe care doresc să vi-l pun la inimă, să mă opresc la trei momente din această Evanghelie, a slăbănogului de la lacul Betezda care în traducere înseamnă „Casa Milostivirii”.

1. Mai întâi, întrebarea lui Iisus: „Voi ești să te faci sănătos?” pare a fi de prisos. Căci cine nu vrea să fie sănătos! Totuși Domnul pune această întrebare bolnavului, dar și nouă, cu scopul de a ne atenționa că recăștigarea sănătății ține și de voința omului, deși vindecarea este un dar exclusiv al lui Dumnezeu. Un dar care cere însă și colaborarea cu Dumnezeu, prin credință și rugăciune, ca și ajutorul semenilor noștri. „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (I Corinteni 3, 9). Întrebarea lui Iisus putea să declanșeze în sufletul bolnavului o avalanșă de nemulțumiri și de critici, cum se întâmplă adeseori când oamenii nu sunt în stare să-și asume suferința. Totuși, fără să se plângă de starea sa și fără să cârtească împotriva lui Dumnezeu sau să judece pe semenii săi care nu l-au ajutat timp de 38 de ani, slăbănogul răspunde simplu, dar, fără îndoială, cu durere în suflet: „Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare când se tulbură apa”. Bolnavul avea deci voința de a se face sănătos și cu siguranță și credința, căci altfel n-ar fi așteptat cu nădejdea însănătoșirii atâția ani, dar nu avea omul care să-l ajute. De multe ori noi ne pierdem răbdarea în suferință și nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu. Or răbdarea și nădejdea fac parte și ele din împreună lucrare cu Dumnezeu în procesul vindecării. Răbdarea în suferință și nădejdea în biruința ei țin de credința că Dumnezeu nu ne părăsește niciodată, că El este mai aproape de noi când suferim și că El le lucrează toate spre binele celor ce cred în El și-L iubesc (cf. Romani 8, 28).

2. Al doilea moment care ne reține atenția este răspunsul bolnavului: „Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare...” Câtă suferință sufletească, pe lângă cea trupească, a putut să se acumuleze în acest om, timp de 38 de ani, văzându-se părăsit de toți! Dar nu numai în acest om, ci și în milioanele de oameni, frați și semenii ai noștri, care sunt și astăzi uitați de semenii lor? Și totuși câtă suferință în lume ar putea fi ușurată dacă oamenii ar fi mai solidari, mai atenți la nevoile semenilor lor când știm că esența vieții creștine este

tocmai solidaritatea dintre oameni, în ajutorarea reciprocă. Rugăciunea, postul și orice altă formă de asceză nu au alt scop decât omorârea egoismului din noi pentru ca inima să se deschidă cu dragoste spre semenii noștri. Căci dacă nu avem dragoste nu avem nimic. Suntem cei mai săraci, chiar dacă am poseda lumea întreagă! Și fiindcă astăzi este atâta suferință în lume, pentru a încuraja angajarea Bisericii în slujirea semenilor, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și Sfântul Sinod al Bisericii noastre au declarat anul acesta ca „an al îngrijirii bolnavilor și al semenilor aflați în suferință”. Suntem chemați cu toții să ne aplecăm cu mai multă râvnă spre semenii noștri bolnavi sau în diferite lipsuri, știind că Mântuitorul Iisus Hristos se identifică cu cei

bolnavi, cu cei flămânzi, cu cei însetați, cu cei din temniță..., într-un cuvânt cu toți cei care au nevoie de ajutorul semenilor lor (cf. Matei 25, 35-45). Or nimeni nu poate spune că nu are nevoie de ajutorul semenilor, căci omul este prin însăși natura sa o ființă socială, o ființă care nu se poate realiza decât cu ajutorul celorlalți. Iar dacă totuși ne aflăm și noi în situația slăbănogului, când oamenii ne părăsesc, să fim încredințați că Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, nu ne părăsește niciodată, dacă noi înșine nu-L părăsim, dacă nu uităm că El este ascuns în inima noastră unde ne așteaptă să intrăm prin rugăciune. Într-o cântare de la Vecernia acestei duminici melodul pune în gura Mântuitorului aceste cuvinte: „Eu pentru tine M-am făcut om; pentru tine M-am îmbrăcat cu trup, iar tu zici nu am om! Ridică-ți patul tău și umblă!” Și mai departe: „Toate Ți sunt cu puțință, Sfinte, toate Te ascultă, toate Ți se supun. Adu-Ți aminte de noi toți și ne miluiește, ca un iubitor de oameni”.

3. Al treilea moment sunt cuvintele Domnului: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău”. Din aceste cuvinte înțelegem că boala și suferința în general sunt o consecință a păcatelor. Totuși sunt și cazuri ca cel al orbului din naștere despre care Iisus spune: „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu” (Ioan 9, 3). Problema suferinței, care este universală și de care se smintesc atâția oameni, nu poate fi înțeleasă decât prin prisma credinței. Dumnezeu n-a creat răul, nici moartea, care este expresia ultimă a răului, ci pe toate le-a făcut bune. Răul și moartea sunt consecința păcatului primilor oameni și al tuturor oamenilor până astăzi care prin libertatea dată de Dumnezeu se împotrivesc lui Dumnezeu și ordinii pe care El a așezat-o în creația Sa. Totuși în Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat și om adevărat, Dumnezeu preschimbă răul sub toate formele lui, ca și moartea în biruință. Cine crede în Hristos și se străduiește să trăiască

în El, împlinind poruncile Lui, acela biruie și el tot răul, toată neputința, toată boala, inclusiv moartea care devine un Paști, adică trecere la plenitudinea vieții. În Iisus Hristos toate se transfigurează, toate se preschimbă în binecuvântare. Purtată cu credință și nădejde, fără cârtire, suferința se poate adevăra ca o mare binecuvântare. Să nu ne temem de suferință, ci de păcatul care ne duce la suferință. Iar dacă am păcătuit și pentru păcate suferim să alergăm la Hristos de la care vom primi prin rugăciune răbdare în purtarea crucii și vindecare sufletească și trupească.

Geliebte Gläubige, liebe Schwestern und Brüder, liebe Fernsehzuschauer, Christus ist auferstanden!

Erlauben Sie mir ein Wort, das ich Ihnen ans Herz legen möchte, und dass ich auf drei Aspekte unseres heutigen Evangeliums vom Kranken am See Bethesda, der in der Übersetzung „See der Barmherzigkeit“ heißt, eingehe.

1. Zunächst scheint die Frage Jesu: „Willst du gesund werden?“ überflüssig zu sein. Denn wer möchte nicht gesund sein! Doch der Herr stellt dem Kranken wie auch uns diese Frage in der Absicht, uns aufmerksam darauf zu machen, dass das Wiedererlangen der Gesundheit auch vom Willen des Menschen abhängt, selbst wenn die Heilung ausschließlich ein Geschenk Gottes ist. Ein Geschenk freilich, das auch unsere Mitwirkung durch Glauben und Gebet sowie die Hilfe unserer Nächsten verlangt. „Denn wir sind Gottes Mitarbeiter“ (1. Korinther 3,9), wie der Apostel Paulus schreibt. Die Frage Jesu hätte in der Seele des Kranken eine Lawine von Vorwürfen und Kritik auslösen können, wie dies oft geschieht, wenn Menschen nicht in der Lage sind, ihr Leiden anzunehmen. Und trotzdem antwortet der Kranke, ohne über seinen Zustand zu klagen, Gott zu beschimpfen oder seine Nächsten zu richten, die ihm 38 Jahre lang nicht geholfen haben, ganz einfach, aber auch mit Schmerz in der Seele: „Herr, ich habe keinen Menschen, der mich in den Teich bringt, wenn das Wasser sich bewegt.“ Der Kranke hatte also den Willen, gesund zu werden und gewiss auch den Glauben daran, denn sonst hätte er nicht über so viele Jahre die Hoffnung auf Heilung gehegt. Aber er hatte keinen Menschen, der ihm half. Das ist eine typische Situation. Wir verlieren häufig die Geduld im Leiden und die Hoffnung auf die Hilfe Gottes. Doch Geduld und Hoffnung sind ein Teil unseres Zusammenwirkens mit

Gott beim Heilungsprozess. Geduld im Leiden und Hoffnung auf dessen Überwindung sind ein Teil unseres Glaubens, dass Gott uns nie verlassen wird, dass Er uns noch näher ist, wenn wir leiden und dass Er alles zum Wohle derer wirkt, die an Ihn glauben und Ihn lieben (vgl. Römer 8,28).

2. Der zweite Aspekt, der unsere Aufmerksamkeit verdient, ist die Antwort des Kranken: „Herr, ich habe keinen Menschen, der mir hilft.“ Wie viel seelisches Leiden neben dem körperlichen Leiden hat sich in diesem Menschen in 38 Jahren angesammelt, wenn er sich von allen verlassen sieht. Dies gilt aber nicht nur für diesen Mann, sondern für Millionen von Menschen, Schwestern und Brüdern, die auch heute von ihren Nächsten vergessen werden. Einsamkeit ist eine der größten Krankheiten der modernen Gesellschaft. Und wie viel Leid könnte gelindert werden, wenn die Menschen solidarischer wären und aufmerksamer für das Leiden ihrer Mitmenschen. Wir wissen, dass das Wesen des christlichen Lebens genau in der Solidarität zwischen den Menschen sowie gegenseitiger Hilfe besteht. Das Beten, das Fasten und jede andere Form der Askese haben keinen anderen Sinn als die Überwindung des Egoismus in uns, damit sich unser Herz in Liebe für unsere Mitmenschen öffnet. Denn wenn wir die Liebe nicht haben, dann haben wir gar nichts. Dann wären wir die ärmsten Menschen, selbst wenn wir die ganze Welt besäßen! Und weil heute so viel Leid in der Welt ist, haben unser Kirchenoberhaupt Patriarch Daniel sowie die Heilige Synode der Rumänischen Orthodoxen Kirche dieses Jahr zum „Jahr der Pflege der Kranken und unserer leidenden Mitmenschen“ erklärt, auch um das Engagement der Kirche in diesem Bereich zu stärken. Wir sind alle aufgerufen, uns mit noch mehr Eifer um Kranke und Menschen in Not zu kümmern. Dies auch in dem Wissen darum, dass unser Erlöser Jesus Christus sich gerade mit den Kranken, mit den Hungernden und Dürstenden, mit Gefangenen und Schwachen identifiziert – mit einem Wort: mit allen, die der Hilfe ihrer Nächsten bedürfen (vgl. Matthäus 25, 35-45). Wobei niemand sagen kann, dass er keine Hilfe von anderen Menschen braucht. Denn der Mensch ist von Natur aus ein soziales Wesen, das sich nur in der Gemeinschaft und mit der Hilfe der anderen leben kann. Und auch wenn wir selbst in die Situation des Kranken kommen, dass uns alle Menschen verlassen, sollen wir am Glauben daran festhalten, dass der Gott und Mensch Jesus Christus uns nie verlassen wird,

wenn wir Ihn nicht verlassen, wenn wir nicht vergessen, dass Er seit der Taufe in unserem Herzen wohnt. Dort erwartet Er, dass wir durch das Gebet eintreten. In einem Hymnus der Vesper dieses Sonntags sagt der Erlöser: „Für dich bin ich Mensch geworden; für dich habe ich den Leib angenommen, und du sagst: ich habe keinen Menschen! Steh auf, nimm dein Bett und geh umher!“ Und weiter: „Alles vermagst Du, Heiliger, alles gehorcht Dir, alles unterwirft sich Dir. Gedenke an uns und erbarme dich unser, Du menschenliebender Gott!“

3. Der dritte Aspekt sind die Worte des Herrn zu dem Geheilten: „Siehe, du bist gesund geworden; sündige hinfort nicht mehr, dass dir nicht etwas Schlimmeres widerfahre!“ Aus diesen Worten Christi können wir verstehen, dass Krankheit und Leiden im Allgemeinen eine Konsequenz der Sünde sind. Und doch gibt es auch Fälle wie den des von Geburt an Blinden. Von ihm sagt Jesus: „Es hat weder dieser gesündigt noch seine Eltern, sondern es sollen die Werke Gottes offenbar werden an ihm.“ (Joh. 9,3) Das Problem des Leidens, das universal ist und an dem so viele Menschen verzweifeln, kann nur vom Glauben her richtig verstanden werden. Gott hat weder das Böse, noch den Tod erschaffen, der der letzte Ausdruck des Bösen ist, sondern Er hat alles gut geschaffen. Das Böse und der Tod sind eine Konsequenz der Sünde der ersten Menschen und aller Menschen bis heute. Die Menschen kehren sich aufgrund der Freiheit, die ihnen Gott geschenkt hat, gegen Gott und gegen die Ordnungen, die Er der Welt gegeben hat. In Jesus Christus, dem wahren Gott und wahren Menschen, hat Gott das Böse in all seinen Formen durch den Tod in den Sieg verwandelt. Wer an Christus glaubt und sich bemüht, in Ihm zu leben und Seine Gebote zu erfüllen, der überwindet alles Böse, alles Unvermögen, alle Krankheit wie auch den Tod. Dem Glaubenden wird der Tod zu einem Ostern (Pascha), also zur Fülle des Lebens. In Jesus Christus verwandelt sich alles – alles wird zum Segen. Wir sollen uns nicht vor dem Leiden fürchten, sondern vor der Sünde, die zum Leiden führt. Und wenn wir gesündigt haben und wegen unserer Sünden leiden, dann sollen wir zu Christus eilen, von dem wir im Gebet Geduld im Tragen des Kreuzes und seelische und geistliche Heilung bekommen.

+ *Serafim*

Mitropolitul Serafim
Stuttgart, 6 Mai, 2012 (Live ZDF)

Rugăciunea particulară și câteva recomandări despre cum să ne rugăm

Nici un credincios nu poate spune: nu am nevoie de Biserică, Dumnezeu este pretutindeni, deci mă pot ruga oriunde. Aceasta este o gândire individualistă, egoistă, care ignoră că Dumnezeu însuși este comuniune de Persoane și că omul nu se poate realiza pe sine decât în comuniune cu ceilalți semeni ai săi. Nevoia de comuniune ține de ființa omului, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Nu ne putem realiza ca persoane, după chipul Persoanelor divine, decât în măsura în care ne deschidem spre semenii noștri și devenim treptat una cu ei. Biserica este tocmai spațiul în care exersăm, prin rugăciunea comună și angajarea în slujirea oamenilor care au nevoie de ajutor, comuniunea cu semenii noștri și dragostea care ne face pe toți una. Numai în Biserică și prin Biserică putem birui în noi egoismul care este expresia ultimă a păcatului. Marele teolog român, Părintele Dumitru Stăniloae numește Biserica „laboratorul învierii”. În Biserică, prin Sfintele Taine și rugăciunea comună, înviem mereu și biruim egoismul care ne ține ferecați în noi înșine și ne conduce la moartea spirituală înainte de moartea fizică.

Rugăciunea particulară se inspiră și este susținută de rugăciunea Bisericii; ea este continuarea rugăciunii din Biserică și se face în orice loc și în orice vreme. Important este să ne rugăm cât mai mult și cât mai bine. În acest sens, primii monahi recomandau repetarea deasă, cu atenția cuvenită, a unor versete scurte din Sfânta Scriptură, îndeosebi din Psalmi, pentru ca mintea să fie mereu ocupată cu rugăciunea. Cu timpul, „rugăciunea de toată vremea” a devenit așa numita „rugăciunea lui Iisus”: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, care este de asemenea de inspirație biblică (cf. Marcu 10, 47). Aici trebuie să subliniem faptul că Tradiția duhovnicească a Ortodoxiei nu cunoaște o spiritualitate a monahilor și alta a laicilor. Atât monahii cât și laicii sunt chemați să tindă spre aceleași culmi duhovnicești care în termeni biblici sunt desăvârșirea sau asemănarea cu Dumnezeu. Când Hristos spune: „Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” (Matei 5, 48), El se adresează tuturor oamenilor, indiferent de poziția lor în societate sau în Biserică. Deși căile de viețuire sunt diferite pentru monahi și pentru laici, totuși ținta este aceeași. Tot astfel și în ce privește rugăciunea. Credincioșii laici, ca și monahii, sunt chemați să se roage „neîn-

cat” (cf. I Tesaloniceni 5, 17). Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să mai lucrăm, ci dimpotrivă să facem din tot lucrul o rugăciune. „Orice faceți, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin El să mulțumiți lui Dumnezeu și Tatălui” (Coloseni 3, 17). În România postbelică, câțiva monahi de la mănăstirea Antim din București, au întemeiat Cnaclul „Rugul aprins” (cu referire la rugul din Sinai care ardea și nu se consuma; cf. Exod 3, 2-5) care-și propunea să răspândească îndeosebi printre intelectuali spiritualitatea isihastă cu accentul pus pe rugăciunea neîncetată. Rezultatele au fost surprinzătoare.

Mulți intelectuali angajați în societate au ajuns la rugăciunea neîncetată, adică la starea de rugăciune, care este o rugăciune dincolo de cuvinte. Din păcate, după instaurarea regimului comunist, Cnaclul a fost interzis, iar membrii săi activi au fost închiși. Desigur la rugăciunea neîncetată sau la starea de rugăciune nu se ajunge ușor; ea este în cele din urmă un dar al lui Dumnezeu. Totuși efortul credinciosului este absolut necesar. Părinții cu experiență în practica rugăciunii ne învață să ne rugăm dimineța și seara, înainte și după masă cu rugăciunile pe care le găsim în fiecare carte de rugăciuni, iar în restul timpului, la lucru, în călătorie, în orice loc și în orice vreme să încercăm să rostim în gând, cât mai des, rugăciuni scurte, cum sunt: „Doamne miluiește”, „Doamne ajută-mă”, „Doamne vino degrab în ajutorul meu”, „Doamne nu mă părăsi pentru păcatele mele” sau rugăciunea lui Iisus: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă” etc. Ni se recomandă de asemenea citirea regulată din Sfânta Scriptură, îndeosebi din Psaltire (carte care cuprinde cei 150 de Psalmi, împărțiți în 20 de „catisme” sau stări, ca și rugăciuni de pocăință) și din Noul Testament.

Important este ca la rugăciune să ne concentrăm atenția la cuvintele rostite sau gândite pentru ca mintea să nu se împrăstie în altă parte, ci să „coboare” în inimă. Orice rugăciune trebuie să tindă să devină o rugăciune a inimii, adică să angajeze inima pentru că în inimă se concentrează toată ființa noastră. Într’adevăr toate puterile fizice și psihice, care sunt tot atâtea energii care străbat ființa umană, se recapitulează în inimă. Mintea însăși este o energie a inimii. Ea nu se poate odihni sau liniști decât dacă „coboară” în inimă unde este locașul ei propriu. De asemenea în inimă sălășluiește harul Duhului Sfânt de la botez. O rugăciune care se oprește la nivelul minții (al creierului) fără să angajeze inima, rămâne o rugăciune pur rațională,

seacă, sterilă. Ea nu aduce bucurie și pace în suflet, ci, mai degrabă oboseală și plictiseală. Pentru ca mintea să coboare în inimă și odată cu ea rugăciunea, trebuie să ne rugăm cu multă atenție, cu evlavie și cu smerenie, recunoscându-ne starea de păcătoșenie. Trebuie de asemenea să ne rugăm ca Dumnezeu însuși să ne dea darul rugăciunii. Căci rugăciunea adevărată este un dar al lui Dumnezeu.

Când ne rugăm bine sau cu o „rugăciune curată”, neîntinată de gânduri străine, ca și cu multă umilință, atunci simțim în inimă căldura harului care se revarsă în piept și în tot trupul. Ea se manifestă ca dragoste față de toți oamenii și de toată creația pe care-i simțim ca pe propriile mădulare. Acesta este semnul regăsitii unității ontologice a întregii creații care se concentrează ca într-un focar în inima noastră. Numai în unitate desăvârșită cu toți oamenii și cu toată creația ne realizăm ca persoane după chipul Persoanelor divine. Altfel rămânem la starea de indivizi egoiști, plini de ei înșiși, care caută doar interesul propriu, ignorându-i pe ceilalți sau chiar în detrimentul lor. Se înțelege că într-o astfel de stare omul nu va găsi niciodată odihna sufletului său. El va fi mereu nemulțumit de ceea ce are, ca și de semenii săi, în care vede adeseori dușmani sau pe care-i face responsabili pentru nereușitele sale.

Ne întrebăm totuși de ce se ajunge atât de greu la „rugăciunea curată” care ne dă pacea inimii? -Pentru că suntem profund marcați de căderea în păcat care fărâmițează neîncetat în noi unitatea lăuntrică a firii noastre. Inima noastră este permanent asaltată de gânduri și dorințe străine de natura ei care-i distrug unitatea. Să nu uităm că păcatul și patima (păcatul repetat care devine obișnuință rea sau viciu) nu sunt naturale, adică nu țin de natura creată de Dumnezeu. Dimpotrivă păcatul este tot ce poate fi mai nenatural, mai irațional. Și cu toate acestea noi suntem atât de obișnuiți cu păcatul încât adeseori nu ne dăm seama de ceea ce aparține naturii noastre și de ceea ce o distruge. Cu alte cuvinte, nu avem o conștiință clară a păcatului și păcătuim, de multe ori, fără să ne dăm seama. Or păcatul își face lucrarea sa. El este ca un cariu care roade permanent la unitatea ființei noastre lăuntrice și reușește treptat să o fărâmițează. Lucrarea rugăciunii este tocmai inversă. Ea reface, cu ajutorul harului, unitatea naturii noastre care se concentrează în inimă. Lucrarea ei este însă extrem de anevoioasă tocmai pentru că mintea se împrăstie foarte ușor la lucrurile din lume. „Pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții” (I Ioan 2,16),

exercită asupra minții o atracție atât de mare, încât ea nu se poate concentra ușor la rugăciune sau, după rugăciune, se întoarce imediat la lucrurile din lume. Lucrarea rugăciunii înseamnă o mare asceză, un efort permanent până când mintea se detașează, încetul cu încetul, de lucrurile exterioare și se oprește din împrăștierea ei pentru a se concentra numai la actul rugăciunii. Dar nu trebuie să renunțăm să ne rugăm, nici atunci când facem experiența dureroasă a împrăștierei minții în timpul rugăciunii. Căci rugându-ne regulat și cât mai des, mintea se va obișnui cu rugăciunea și va fi tot mai atentă la ceea ce face. Rugăciunea va

câștiga astfel în calitate și va deveni o rugăciune curată, netulburată de gânduri străine. Ea va „cobori” odată cu mintea în inimă și va lucra la refacerea unității ei. Pentru ca mintea să se poată ruga cât mai curat, adică cu atenția concentrată în inimă, sunt necesare anumite condiții. Mântuitorul ne spune: „Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșelile voastre” (Marcu 11,25). Apoi El ne învață: „Când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Matei 6,

6). Și tot El ne spune: „Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le veți primi și le veți avea” (Marcu 11, 24). Trebuie deci să ne rugăm cu credința că Dumnezeu ascultă rugăciunea noastră, chiar dacă n-o împlinește după cum dorim noi. Nici-o rugăciune săvârșită cu credință și cu smerenie nu se face în zadar. Nici-o rugăciune săvârșită cu credință și cu smerenie nu se face în zadar. Apoi trebuie să iertăm pe semenii care ne-au greșit, pentru că ținerea minte a răului dezvoltă în noi energii negative care ne împiedică să ne rugăm curat.

Mitropolitul Serafim

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 april. 2012 - slujește Sf. Liturghie și predică la Saarbrücken (Pr. Constantin Papuc). Participă la agapă.

2 - 6 april. - vizitează Mănăstirea Bussy en Othe (Franța) și adresează cuvânt de învățătură obștii de călugărițe.

4 april. - slujește Liturgia Darurilor mai înainte Sfințite la Mănăstirea Bussy en Othe. Face o vizită Pr. Prof.Dr. Boris Bobrinsky.

6 april. - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Luxemburg (Pr. Constantin Duțuc).

7 april. - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Bochum (Pr. Ispas Ruja).

8 april. - Floriile - slujește Sf. Liturghie și predică la Düsseldorf (Pr. Iosif Rădulescu). Botează pe prunca Anastasia Rădulescu. la parte la agapă.

9-13 april. - slujește Deniile din Săptămâna Sf. Patimi și predică în Catedrala din Nürnberg.

14 april. - la miezul nopții săvârșește Slujba Învierii și predică la Nürnberg cu participarea a cca. 2000 de credincioși.

15 april. - Sf. Paști - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. Săvârșește Vecernia cu citirea Evanghliei în mai multe limbi.

16 april. - Sf. Paști - slujește Sf. Liturghie și predică la Würzburg (Protos. Ghelasie Păcurar).

17 april. - Sf. Paști - slujește Sf. Liturghie și predică la Ingolstadt (Pr. Adrian Vasilache). Botează pe pruncul Antonie Gross.

19 april. - conduce cercul biblic de la Centrul eparhial.

20 april. - Izvorul Tămăduirii - slujește Sf. Liturghie, sfințirea apei și predică la Nürnberg. Seara, săvârșește Sf. Maslu după care participă la o seară duhovnicească închinată „Părintelui Arsenie Boca - Omul lui Dumnezeu”

21 april. - botează la Bonn pe prunca Ioana, fiica Păr. Diacon Mircea Tudorache.

22 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Köln (Pr. Lazăr Mitu).

23 april. - Sf. Mc. Gheorghe - slujește Sf. Liturghie și predică în catedrala din Nürnberg.

28 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Genova (Italia). Botează pe pruncul Ioan Chișor).

29 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Bra (Italia). Botează pe pruncul David Preda. Seara, participă la Torino la programul Oastei Domnului din Italia de Vest. Predică.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

1 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la München.

2 april. - seara, participă în Bürgersaalkirche din München, la pomenirea martirilor și mărturisitorilor din secolele XX și XXI, organizată de fraternitatea St. Egidio. Rostește un cuvânt.

8 april. - Floriile - slujește Sf. Liturghie și predică la München. Seara, participă în Domul din Bamberg la o slujbă de amintire a făgăduințelor de la botez. Rostește un cuvânt.

9-14 april. - Săptămâna Mare - săvârșește slujbele zilnice specifice acestei săptămâni la Capela Sf. Siluan. Predică.

15 april. - Sfintele Paști - noaptea, săvârșește Slujba Învierii și Sf. Liturghie în biserica St. Johann Baptist din München-Haidhausen. Seara, săvârșește Vecernia Dragostei (a II-a Înviere), la care Evanghelia s-a citit în nouă limbi. Ține cuvânt de învățătură.

16-17 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

17 april. - seara, prezintă Biserica Ortodoxă în cadrul unui ciclu de seri informative organizate în München-Aubing.

18 april. - împreună cu D-na Brândușa Predescu, Consul General, Dl. avocat Andreas Mahr și D-na Corina Zerbes sunt primiți la sediul Agenției Forțelor de Muncă din München. Au fost discutate posibilitățile de spri-

jinire și (re)calificare a cetățenilor români în căutarea unui loc de muncă în München. S-a vorbit și de stimularea creării de locuri de muncă în România. Seara, participă la Consulatul din München la deschiderea Sărbătorii Centenarului maestrului Sergiu Celibidache (1912-1996).

20 april. - Izvorul Tămăduirii - slujește Sf. Liturghie și rostește un cuvânt de învățătură la Capela Sf. Siluan.

22 april. - slujește Sf. Liturghie și predică la Darmstadt cu prilejul hramului (Pr. Gh. Bularcă); participă la agapă.

23 april. - Sf. Mc. Gheorghe - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

24 april. - are o întâlnire de lucru cu echipa de arhitecți care pregăteasc proiectul noului așezământ bisericesc. Seara, participă în Aubing la a doua seară informativă despre România.

26 april. - participă, la Timișoara, la simpozionul în cinstea părinților Asenie Boca, Serafim Popescu și Teofil Părăian, unde ține conferința „Arhim. Teofil – o sinteză între mintea părintelui Arsenie și inima părintelui Serafim”.

27 april. - slujește Sf. Liturghie în Catedrala din Timișoara. La parastasul Păr. Teofil, evocă figura marelui duhovnic de la Sâmbăta de Sus.

29 april. - slujește Sf. Liturghie și predică în satul natal Băcel, jud. Covasna, după care participă la slujba de pomenire a mamei sale.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 323610; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00